

**«Και η πενιά σου ψιθυρίζει... Είμαι εδώ...»:
Αφιέρωμα στο Γιώργο Ζαμπέτα, από τη Μικτή
Χορωδία Δήμου Ν. Φιλαδέλφειας - Ν.
Χαλκηδόνας, στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...»**

/ [Ενορίες](#)

Γνήσιος άνθρωπος, αυθόρμητος, λαϊκός. Ίσως τελικά αυτό να ήταν και το μεγαλύτερο χάρισμα του. Δεν έπαιζε απλώς μπουζούκι. Έπαιζε με την καρδιά του. και ζούσε όπως ακριβώς δημιουργούσε.

Μουσικό αφιέρωμα στο Γιώργο Ζαμπέτα, παρουσιάστηκε από τη Μικτή Χορωδία Δήμου Ν. Φιλαδέλφειας - Ν. Χαλκηδόνας, το Σάββατο 24 Οκτωβρίου, στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς.

Στη διδασκαλία, διεύθυνση, χορωδιακή επεξεργασία και επιμέλεια κειμένων ήταν η μαέστρος Μαρία Κάτσαρη και συνόδευσαν οι Δημήτρης Τσούνης στην αφήγηση και

το τραγούδι, Λευτέρης Συμιανάκης στην κιθάρα, Λάμπρος Πανταζόπουλος στο μπουζούκι και η μαέστρος στο πιάνο.

Ο Γιώργος Ζαμπέτας υπήρξε μία από τις πιο εμβληματικές μορφές του ελληνικού λαϊκού τραγουδιού. Ένας δημιουργός που συνέδεσε το όνομά του με τη γνήσια λαϊκή ψυχή, το μπουζούκι και το αυθεντικό χιούμορ.

Η πρώτη του επαφή με τον μπουζούκι έγινε σε πολύ μικρή ηλικία και σύμφωνα με τις διηγήσεις του καθοριστική στιγμή ήταν όταν άκουσε τον ίδιο το μεγάλο ρεμπέτη Μάρκο Βαμβακάρη. Σε ηλικία 13 ετών ο Ζαμπέτας άρχιζε να παίζει μόνος του μπουζούκι. Δεν υπήρχε δάσκαλος, ούτε σχολείο μουσικής. Μόνο η επιθυμία να εκφράσει αυτό που ένιωθε, να δώσει ήχο στα συναισθήματα που τον πλημμύριζαν.

Από πολύ νωρίς το παιδικό του ταλέντο ξεχώρισε, αλλά και η ικανότητά του να κατανοεί τη μουσική πέρα από τις νότες, να νιώθει την ψυχή της. Αυτή η αυτοδίδακτη πορεία τον έκανε να έχει μία προσωπικότητα έντονα μοναδική. Ποτέ δεν μιμήθηκε κανέναν, αλλά εμπνεόταν από τους μεγάλους της εποχής του. Με τα πρώτα χρόνια της μουσικής του διαδρομής, ο Ζαμπέτας βρέθηκε σε μικρές μουσικές σκηνές και καφενεία. Ήταν η εποχή που οι καλλιτέχνες της γενιάς του δημιουργούσαν το ελληνικό λαϊκό τραγούδι, ενώ η Αθήνα ανασυντάσσεται μετά τον πόλεμο και ο κόσμος αναζητά τη χαρά και την ανακούφιση μέσα από τη μουσική. Δεν άργησε να γίνει γνωστός. Τα πρώτα του τραγούδια αγαπήθηκαν για τη ζεστασιά και την αυθεντικότητά τους. Η φήμη του μεγάλωνε όχι μόνο για το παίξιμο του μπουζουκιού, αλλά και για τον χαρακτήρα του. Ήταν γεμάτος χιούμορ και αυθορμητισμό, πάντα πρόθυμος να αστεϊστεί με τους φίλους και το κοινό του. Ενώ ταυτόχρονα είχε μία βαθιά αίσθηση σεβασμού για τη μουσική και τους συνεργάτες του.

Η επαγγελματική του πορεία ξεκίνησε τη δεκαετία του 1940, αλλά η μεγάλη του αναγνώριση ήρθε τις δεκαετίες του 50 και του 60. Εκείνη την εποχή το λαϊκό τραγούδι είχε ήδη επηρεαστεί από το Ρεμπέτικο που εκπροσωπήθηκε από δημιουργούς όπως ο Μάρκος Βαμβακάρης και ο Βασίλης Τσιτσάνης. Ο Ζαμπέτας ωστόσο έδωσε μία νέα διάσταση στο είδος προσθέτοντας περισσότερη ζωντάνια, περισσότερο ρυθμό και μελωδικότητα. Το παίξιμό του στο μπουζούκι ήταν ξεχωριστό, χαρούμενο, καθαρό, γλυκό, μελωδικό, ανθρώπινο και γεμάτο ενέργεια. Δεν εντυπωσίαζε με την ταχύτητα. Συγκινούσε με την ψυχή. Το μπουζούκι στα χέρια του γινότανε φωνή. κατάφερε να κάνει το όργανο να μιλά εκφράζοντας τόσο τη χαρά όσο και τη συγκίνηση.

Γράφει τραγούδια που θα μείνουν ανεξίτηλα στο χρόνο. Τα τραγούδια του έγιναν μέρος της καθημερινότητας του κόσμου, καθρεφτίζοντας την αγάπη, τη χαρά, τον πόνο, τη νοσταλγία. Ο κόσμος τα αγκάλιασε γιατί μέσα τους έβρισκε τον εαυτό του. Ο ίδιος ανέβαινε σε μεγάλα πάλκα και συνεργαζόταν με μερικούς από τους σπουδαιότερους καλλιτέχνες της εποχής. Ένας από τους σημαντικότερους τομείς της καριέρας του Ζαμπέτα ήταν η μουσική στον ελληνικό κινηματογράφο. Η μουσική του έντυσε ταινίες που σήμερα θεωρούνται κλασικές και κάθε νότα του μετέφερε συναίσθημα και ζωντάνια. Μέσα από το κινηματογράφο τα τραγούδια του έφτασαν σε ακόμη ευρύτερο κοινό και συνδέθηκαν με αξέχαστες σκηνές που παραμένουν ζωντανές στη συλλογική μνήμη. Με αυτό τον τρόπο ο Ζαμπέτας συνέβαλε στη διάδοση του λαϊκού τραγουδιού και στην καθιέρωσή του ως βασικού στοιχείου της ελληνικής διασκέδασης.

Η παρακαταθήκη του δεν είναι μόνο τα τραγούδια του. Είναι το ύφος, η αλήθεια, η αυθεντικότητα. Είναι η απόδειξη ότι το λαϊκό τραγούδι μπορεί να είναι ταυτόχρονα απλό και βαθύ, χαρούμενο και συγκινητικό, καθημερινό και διαχρονικό. Ο Ζαμπέτας έφυγε από τη ζωή το 1992, αφήνοντας πίσω του ένα πλούσιο μουσικό έργο. Τα τραγούδια του συνεχίζουν να ακούγονται, να διασκευάζονται και να εμπνέουν νέους καλλιτέχνες που εκείνος καθιέρωσε. Γνήσιος άνθρωπος, αυθόρμητος, λαϊκός. Ίσως τελικά αυτό να ήταν και το μεγαλύτερο χάρισμα του. Δεν έπαιζε απλώς μπουζούκι. Έπαιζε με την καρδιά του. και ζούσε όπως ακριβώς δημιουργούσε.

